

[Kai Moltke.]

hed, at hele dette kreditbillede tages med, og at man også stiller det spørgsmål: når det offentlige på denne måde til støttekøb af obligationer har nærmet sig en sum af 3 milliarder kr. igennem en kort årrække, kunne der så ikke opnås betydeligt mere for de samme penge? Kunne man ikke aflaste presset på markedet, hvis Nationalbank og stat i fællesskab foretog kontante udlån uden kurstab og derved begrænsede efterspørgslen? Se, det er jo den teori om en boligfond, der kunne udlåne penge til en lav rente, som både den højtærede statsminister og den højtærede boligminister gang på gang har nærmet sig til med forsigtighed som katten den varme grød, men alligevel med overbevisningen om, at det vist alligevel ville være den bedste løsning, forudsat at der var et flertal herfor i tinget, og man kunne slippe for anklagen for at gennemføre socialistisk folkepartis politik. Jeg rejser altså desuden også spørgsmålet om anvendelsen af de offentlige midler, om de gav maksimal bonus i en vanskelig periode, eller om det ikke er for lidt med så store placeringer af offentlige midler kun at opnå kurstab på omkring 40 og 42 pct. og en som følge deraf stigende husleje.

Nu bliver der spurgt, hvordan private ville indrette sig. Det er jo det fængende slagord fra venstre og de konservative, hver gang vi har disse spørgsmål til behandling. Hvordan ville private indrette sig med hensyn til placering af tilgængelige midler? Vel netop ved at bruge pengene til det, som er nødvendigt, og vente lidt med det luksusbetonede. Og ville det ikke være klogt for en tid at forholde sig på samme måde, hvor det drejer sig om finansieringen af boligpolitikken, finansieringen af forskellige andenrangs- og tredjerangsindustrier og alt det andet? Her er virkelig et punkt, hvor jeg vil indrømme at dirigering af kredittens midler, af opsparring, vil være på sin plads ud fra samfundsmæssige og sociale hensyn. Vi fra socialistisk folkeparti er ikke bange for at sige

det rent ud, men vi vil selvfølgelig nødig blokere regeringen i dens tanker herom. Selv for borgerlige må der vel være noget tiltrækkende i at se et sådant fornuftigt privatprincip overført til det offentlige.

Til sidst et par ord om det foreliggende lovforslag. I sidste omgang er der jo kommet noget nyt materiale. Man siger, at kalamitetens årsag er, at de socialpolitisk betonede huslejetilskud ikke er blevet ajourført i udvalget vedrørende indekslån. Jeg foreslår, at de føres à jour, at man virkelig betaler de stigende omkostninger ved finansieringen gennem tilskud til det sociale byggeri, gennem ændring af lovens § 162. Vor stilling til lovforslaget er, at vi synes det er helt utilstrækkeligt, helt utilfredsstillende, men at man vel med de tendenser, vi har i tiden, trods alt må indrømme, at lån til 7½ pct. ikke er den formidable rente, som bydes andetsteds. Det er partiets stilling til disse spørgsmål.

Rimstad: I henhold til tingets forretningsorden er det de principielle synspunkter, der først og fremmest skal debatteres ved første behandling af et lovforslag.

Om det foreliggende lovforslag kan det siges, at det kun har meget lidt at gøre med principper. Det er et forslag, der arbejder med lapperier, som tidligere ærede ordførere også har gjort opmærksom på, og dette erkendes også af den højtærede boligminister, som i sine kommentarer til forslaget siger, at en langsigtet løsning havde været ønskelig, men at en sådan desværre af tekniske og principielle årsager ikke har været mulig at gennemføre.

I debatten om statsministerens åbnings-tale blev der anført en lang række af de goder, som skiftende socialdemokratisk ledede regeringer havde formået at skaffe befolkningen. Fremstillingen var præget af det, man inden for handelen med et meget rammende udtryk kalder for sales-talk. Netop boligspørgsmålet, hvor man med megen selvfølelse konstaterede det stærkt voksende antal af boliger under ud-